

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.295 van 10 mei 2012
in de zaak A. 196.795/VII-37.828.**

In zake : de GEMEENTE SINT-GILLIS-WAAS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim De Cuyper
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Vijfstraten 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partijen :

1. Geert DE BREUCK
2. Cindy MAES
3. Dirk WILLAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Katia Bouve
kantoor houdend te 8420 De Haan
Mezenlaan 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 juni 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur
en Cultuur van 10 mei 2010 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van
de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 19 maart 2009, houdende het

verlenen aan Geert De Breuck, Cindy Maes en Dirk Willaert van de milieuvergunning voor het exploiteren van een glastuinbouwbedrijf bestemd voor tomatenteelt, gelegen aan de Hogewatgangweg te Sint-Gillis-Waas, gedeeltelijk gegrond worden verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 208.139 van 14 oktober 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkommende partijen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 30 november 2010. De tussenkommende partijen hebben een memorie ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkommende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 maart 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erika Rentmeesters, die loco advocaat Wim De Cuyper verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Dirk Abbeloos verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Katia Bouve, die verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 17 september 2008 dienen de tussenkomende partijen een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een glastuinbouwbedrijf voor tomatenteelt, gelegen aan de Hogewatergangweg te Sint-Gillis-Waas. Het betreft een nieuwe inrichting die opgericht zou worden op percelen die volgens het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren bestemd zijn tot agrarisch gebied. De geplande serres beslaan een oppervlakte van ongeveer 145.000 m² en zijn niet milieuvergunningsplichtig, maar een aantal bijbehorende inrichtingen zijn dat wel.

3.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden zes bezwaarschriften ingediend. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Gillis-Waas verleent een ongunstig advies.

3.3. Op 19 maart 2009 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

3.4. De verzoekende partij en de Vlaamse Milieumaatschappij (hierna : VMM) stellen bij de Vlaamse regering administratief beroep in tegen de verleende vergunning.

3.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

- a) de VMM, afdeling Operationeel Waterbeheer, adviseert ongunstig;
- b) de afdeling Stedenbouwkundig Beleid & Onroerend Erfgoedbeleid verleent een ongunstig advies met daarin onder meer de volgende argumenten :

"(...)

Gezien de beoogde bedrijvigheid en omwille van zijn zeer grote schaal, dient gesteld dat het hier gaat om een niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf met industrieel karakter. Artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen stelt zoals voornoemd expliciet dat deze bedrijven slechts mogen worden opgericht op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied (...).

Voornoemde afstandsregeling probeert door de verplichting tot inachtnaam van bepaalde afstanden de mogelijke hinder van zulk bedrijf voor 'omwonenden' te beperken en aldus een goede plaatselijke ruimtelijke ordening te bewerkstelligen.

(...)

Vervolgens dient gesteld dat de aanvraag zich situeert in een vrij open en homogeen agrarisch gebied. Glastuinbouwbedrijven worden vanuit stedenbouwkundig oogpunt bij voorkeur niet ingeplant in structureel onaangetaste gebieden.

(...)"

- c) het advies van de afdeling Milieuvergunningen is gunstig, behoudens voor de aangevraagde grondwaterwinning;
- d) de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie adviseert ten slotte ongunstig, onder meer omdat de inrichting "omwille van de beoogde bedrijvigheid en omwille van zijn zeer grote schaal (15 hectare)" een niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf met industrieel karakter is en niet voldoet aan de afstandsregels van artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : inrichtingsbesluit), die de hinder voor de omwonenden proberen te beperken en aldus een goede plaatselijke ruimtelijke ordening proberen te bewerkstelligen.

3.6. Op 10 mei 2010 neemt de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het thans bestreden besluit, waarbij de beroepen gedeeltelijk gegrond worden verklaard. Het besluit is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat de exploitatie van de inrichting vanuit stedenbouwkundig en ruimtelijk oogpunt verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat het beroep ingediend door de gemeente Sint-Gillis-Waas hoofdzakelijk betrekking heeft op het feit dat de inrichting gelegen is in mogelijk overstromingsgevoelig gebied en er geen gegevens ter beperking van overstromingen voorhanden zijn; dat het beroep ingediend door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM), afdeling Operationeel Waterbeheer betrekking heeft op de grondwaterwinning in het Oligoceen;

Overwegende dat het hier een nieuwe gespecialiseerde tomatenkwekerij betreft met een oppervlakte van circa 145.000 m² (14,5 ha); dat het bedrijf een gemiddelde jaarproductie van ongeveer 7.250 ton tomaten zal hebben;

Overwegende dat het glastuinbouwbedrijf in zijn warmte en elektriciteit voorziet door aardgas te verbranden in een WWK-installatie (4 vaste motoren van elk 3.000 kW); dat de warmte en een deel van de rookgassen (60%) in de serre worden aangewend voor de teelt van tomaten; dat de overschot aan warmte gebufferd wordt in een warmwatertank van 4.500 m³; dat de overige 40% van de rookgassen via een katalysator en een schouw terecht komt in de omgevingslucht; dat er een stroomproductie zal zijn van 10 megawatt; dat deze stroom deels in het bedrijf wordt aangewend en het andere deel aan het elektriciteitsnet geleverd zal worden; dat er een reserveoplossing voorzien wordt bij bevoorradingsproblemen van het aardgas door een stookketel op mazout;

Overwegende dat er in totaal een waterbehoefte van 146.500 m³/jaar nodig is voor de irrigatie van de tomaten (1.000 l/m²/jaar) en het huishoudelijk verbruik (1.500 m³/jaar); dat de gemiddelde dagelijkse waterbehoefte geraamd wordt op 400 m³/dag met pieken in warme periodes tot 800 m³/dag;

Overwegende dat de exploitant een regenwateropvang van 68.000 m³ voorziet; dat dit water gebruikt zal worden om de tomatenplanten te bevoorraden en laagwaardige toepassingen; dat de exploitant stelt dat er in een periode van langdurige droogte moet kunnen overgeschakeld worden op een alternatieve watervoorziening; dat hiervoor een grondwaterwinning met een debiet van 100 m³/dag en 30.000 m³/jaar uit het Oligoceen aangevraagd werd; dat de exploitanten tijdens de hoorzitting op de Gewestelijke milieuvergunningscommissie van 23 juni 2009 stelden dat ze van deze grondwaterwinning afstand wensden te doen; dat er gevraagd wordt dit uit het voorwerp van de aanvraag te halen; dat er studie zal worden uitgevoerd naar een alternatieve watervoorziening in perioden van langdurige droogte;

Overwegende dat het bedrijf volgens de overstromingskaarten van Vlaanderen gelegen is in een 'overstroombaar gebied vanuit rivier' en naast een 'recent overstroomd gebied'; dat volgens de watertoetskaarten het bedrijf gelegen is in 'mogelijk overstromingsgevoelig' gebied;

Overwegende dat er een waterstudie door het studiebureau SBB werd opgemaakt; dat deze studie tot doel heeft aan te tonen dat de voorziene regenwateropvang voldoende is om wateroverlast te voorkomen; dat de studie tot besluit heeft dat er een regenwaterbekken van 68.000 m³, met een knijpleiding met een diameter van 30 cm, met een knijpdebiet van 51/sec/ha

voorzien moet worden zodat er voldoende regenwateropvang is om overstromingen tegen te gaan;

Overwegende dat de regenwaterbuffers voldoende groot voorzien zijn; dat gelet op het grote waterverbruik en de voldoende grote regenwaterbuffer er verwacht wordt dat de vertraagde afvoer van regenwater naar het oppervlaktewater via de knijpleiding zelden in werking zal zijn; dat uit het voorgaande besloten kan worden dat het effect op overstromingen minimaal is gezien de grote opvangcapaciteit voor regenwater met de knijpleiding voor vertraagde afvoer;

Overwegende dat in de bestreden beslissing opgelegd is dat het hemelwater moet worden opgevangen in een of meerdere hemelwaterbergingen met een gezamenlijk volume van minstens 68.000 m³ en dat het bevoeiingswater voor de serreteelten en laagwaardige toepassingen moet worden gebruikt; dat het opleggen van de knijpleiding voor de vertraagde afvoer een bijkomende garantie is om overstromingen te voorkomen;

Overwegende dat de waterbeheerder, Polder Land van Waas, in zijn gunstig advies van 11 juni 2009 stelt dat de aanvraag voorziet in milderende maatregelen en het voldoet aan de stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater;

Overwegende dat het bedrijf volledig in een gesloten circuit uitgevoerd wordt zodat er geen bedrijfsafvalwater ontstaat; dat de planten in een substraatmat staan en met een computergestuurde installatie van water en voedingsstoffen voorzien worden; dat de plant iets meer water krijgt dan hij werkelijk nodig heeft; dat het overtollig water opgevangen wordt, ontsmet wordt met UV-licht en gerecycleerd wordt in het bewateringssysteem;

Overwegende dat er 1.500 m³ normaal huishoudelijk afvalwater per jaar geloosd wordt in het nabije oppervlaktewater; dat dit huishoudelijk afvalwater afkomstig is van maximaal 50 werknemers; dat er via een IBA geloosd wordt op een smalle gracht ter hoogte van de Hogewatergangweg;

Overwegende dat uit bovenvermelde overwegingen blijkt dat de vergunningsplichtige activiteit mits naleving van de opgelegde voorwaarden verenigbaar is met het watersysteem en dat er geen schadelijke effecten aan het watersysteem worden verwacht; dat er bijgevolg voldaan wordt aan artikel 8 van het decreet betreffende het integraal waterbeleid, meer bepaald de watertoets;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te wijzigen met het weigeren voor de oppompen van grondwater en het aanvullen met een bijzondere voorwaarde in verband met de knijpleiding,

(...)"

3.7. De corresponderende stedenbouwkundige vergunning werd verleend bij besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 18 maart 2010. Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij op 23 april

2010 een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

3.8. De verzoekende partij poogt met een milieustakingsvordering onder meer de aangevatte bouwwerken stil te laten leggen en voert daartoe de onwettigheid van zowel de stedenbouwkundige vergunning als de milieuvergunning aan. Bij beschikking van 30 juni 2010 wordt de vordering door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde in kort geding verworpen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij uiteen dat zij belang heeft bij het huidige annulatieberoep, aangezien zij zich steeds heeft verzet tegen de afgifte van zowel de stedenbouwkundige vergunning als de milieuvergunning. Wat de milieuvergunning betreft, wijst zij op haar ongunstig advies en op het door haar ingestelde administratief beroep.

5. De verwerende partij acht die uiteenzetting van de verzoekende partij onvoldoende en stelt dat een gemeente niet kan opkomen voor het collectief belang en evenmin voor het individualiseerbaar belang van een deel van haar inwoners.

6. De verzoekende partij repliceert dat het bestreden besluit onverenigbaar is met de door haar gemaakte beleidskeuzes en dat zij bevoegd is om de bescherming van het leefmilieu en de goede ruimtelijke ordening op haar grondgebied te behartigen.

Beoordeling

7. Een gemeente heeft belang bij een annulatieberoep gericht tegen een milieuvergunning voor een inrichting op haar grondgebied, waarover zij een ongunstig advies heeft gegeven en waartegen zij administratief beroep heeft ingesteld.

De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

8. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit, van het koninklijk besluit van 7 november 1978 houdende goedkeuring van het gewestplan Sint-Niklaas Lokeren, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Zij stelt hierbij dat het bestreden besluit zich beperkt tot de vaststelling dat de inrichting verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, doch niet afdoende motiveert waarom dit zo zou zijn, hoewel de verwerende partij verplicht is bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag ook de verenigbaarheid van die aanvraag met de planologische bestemming te onderzoeken en zich daarbij niet kan beperken tot algemene en vage stijlformules, maar een eigen beoordeling dient te maken en haar besluit dienaangaande afdoende dient te motiveren.

De verzoekende partij betoogt voorts dat zowel de afdeling Stedenbouwkundig Beleid als de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie een uitgebreid ongunstig advies verleenden, waarin zij concluderen dat de milieuvergunningsaanvraag strijdig is met de afstandsregels opgelegd in artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit en niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening; dat het bestreden besluit zich echter beperkt tot een verwijzing naar voormelde adviezen, maar ze inhoudelijk niet weerlegt, hoewel de motiveringsplicht ook de verplichting inhoudt in concreto aan te geven waarom andersluidende adviezen niet worden gevolgd, te meer nu de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie één van de beroepsargumenten van de verzoekende partij gegrond acht.

Zij doet ten slotte gelden dat de vergunningsaanvraag strijdig is met de afstandsregels uit het inrichtingsbesluit en dus niet verenigbaar met de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten. Zij zet uiteen dat de oprichting van de betrokken inrichting gepland is op percelen die volgens het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren in agrarisch gebied liggen; dat artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit afstandsregels vastlegt voor in dergelijk gebied nieuw op te richten, niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter; dat de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter omschrijft als agrarische bedrijven waarvan de grond de belangrijkste productiefactor is en waarvan de productie industriële afmetingen aanneemt en er de kenmerken van vertoont en dienaangaande uitdrukkelijk verwijst naar grote glastuinbouwbedrijven; dat te dezen de betrokken inrichting moet aanzien worden als een niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf met industrieel karakter, omdat niet in volle grond wordt geteeld, maar met aanwending van hydrocultuur, waardoor de grond niet de belangrijkste productiefactor is en omdat de productie van het quasi volledig geautomatiseerd bedrijf met een oppervlakte van ongeveer 145.000 m² industriële afmetingen aanneemt. Zij wijst eveneens op het advies dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft verleend naar aanleiding van de aanvraag van

de stedenbouwkundige vergunning, waarin de betrokken inrichting wordt aangemerkt als een niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf met industrieel karakter en waarin wordt besloten dat de geldende afstandsregels niet worden gerespecteerd.

9. De verwerende partij antwoordt dat het betrokken bedrijf grondgebonden is en geen industrieel karakter vertoont, nu zonder de beschikbare oppervlakte niet kan worden geteeld en enkel het gieten van planten is geautomatiseerd, maar het merendeel van de arbeid op het bedrijf handenarbeid is en zij verwijst dienaangaande naar de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 18 maart 2010 waarbij het administratief beroep tegen de weigering van de stedenbouwkundige vergunning door het college van burgemeester en schepenen van Sint-Gillis-Waas gegrond werd bevonden. De verwerende partij merkt voorts op dat door de Raad van State reeds werd beslist dat de omzendbrief van 8 juli 1997 geen verordenende kracht heeft, zodat de bepaling waarnaar de verzoekende partij verwijst niet van toepassing is.

10. De tusssekomende partijen argumenteren dat een omzendbrief geen regels kan toevoegen aan de rechtsorde en dat de erin gegeven toelichting niet contra legem kan werken, zoals te dezen waar enkel op basis van de grootte van een glastuinbouwbedrijf wordt geconcludeerd over het niet aan de grond gebonden karakter van het bedrijf. Zij wijzen op het arrest nr. 44.777 van 28 oktober 1993 waarin de Raad van State, naar zij menen, het beschouwen van een glastuinbouwbedrijf met tomatenteelt in hydrocultuur als een niet aan de grond gebonden activiteit verwerpt en zij stellen dat de stedenbouwkundige vergunningsbeslissing terecht uiteenzet dat glastuinbouwbedrijven, zelfs deze met hydrocultuur, landbouwbedrijven zijn, dat hydrocultuur niet betekent dat het bedrijf als niet aan de grond gebonden moet worden gekwalificeerd en dat de afstandsregels voorzien in artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit slechts gelden voor landbouwbedrijven die en niet aan de grond gebonden zijn en een industrieel karakter hebben. Zij merken tevens op dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat het betrokken bedrijf een niet aan de grond gebonden bedrijf zou

zijn. De tussenkomenende partijen lichten voorts toe dat niet de teeltwijze, maar de teelt het grondgebonden karakter bewijst en dat in de glastuinbouw flexibel moet kunnen worden overgestapt naar de teelt van andere groenten en van hydrocultuur naar teelt in volle grond. Aangezien het bedrijf aan de grond gebonden is, moet, volgens de tussenkomenende partijen, het industrieel karakter van het bedrijf niet worden onderzocht, maar zij wensen toch op te merken dat de teelt van tomaten erg arbeidsintensief is, wat blijkt uit de voorziene tewerkstelling van vijftig arbeidskrachten en dat de machines enkel hulpmiddelen zijn die het handwerk moeten vereenvoudigen. Wat de motivering van het bestreden besluit betreft, verwijzen de tussenkomenende partijen naar het arrest nr. 197.712 van 12 november 2009 van de Raad van State en stellen zij dat de door de verzoekende partij geformuleerde kritiek enkel betrekking heeft op de serres, waarvoor de planologische toets dient te gebeuren in de stedenbouwkundige vergunningsprocedure, en niet op de rubrieken waarvoor de milieuvergunning werd gevraagd en die dus het voorwerp van die vergunning uitmaken. Zij betogen ten slotte dat de motivering van de planologische toets in het bestreden besluit afdoende is en dat niet kan worden aangenomen dat in de stedenbouwkundige vergunning de gebouwen de planologische toets doorstaan, maar de rubrieken die het voorwerp van de milieuvergunning vormen niet, hoewel zij geen betrekking hebben op de inplanting van de gebouwen waarvoor de afstandsregels gelden.

11. De verzoekende partij repliceert dat, niettegenstaande de verwerende partij en de tussenkomenende partijen uitvoerig pogen aan te tonen dat de vergunningsaanvraag wel degelijk in overeenstemming is met de gewestplanbestemming, zij negeren dat deze argumenten niet blijken uit het bestreden besluit zelf. De verzoekende partij merkt ook op dat uit de memorie van antwoord van de verwerende partij blijkt dat de afdeling Stedenbouwkundig Beleid & Onroerend Erfgoedbeleid op 11 maart 2010 een aanvullend ongunstig advies heeft verleend, dat evenwel niet werd opgenomen in het bestreden besluit. De omzendbrief waarnaar wordt verwezen, moet volgens de verzoekende partij gezien worden als een toelichting bij de wettekst en een weergave van de bedoeling van de wetgever. Voorts meent zij dat onterecht wordt verwezen naar de beslissing van de

deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen waarbij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, omdat de verwerende partij haar eigen beoordeling dient te maken en omdat de wettigheid van de betrokken beslissing, juist omwille van de onjuiste motivering inzake de verenigbaarheid met de bestemmingsvoorschriften en met de goede ruimtelijke ordening, wordt aangevochten bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Zij stelt dat de beoordeling van de verenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften moet gebeuren in het bestreden besluit zelf en dat met het argument van de tussenkomende partijen over de eventuele omschakeling naar teelt in volle grond bijgevolg geen rekening kan worden gehouden, daargelaten het feit dat een eenvoudige omschakeling hoe dan ook niet mogelijk is gelet op de nodige infrastructurele aanpassingen. Met betrekking tot het industrieel karakter van het bedrijf, ten slotte, betoogt de verzoekende partij dat zij niet alleen heeft gewezen op de automatisering van het bedrijf, maar ook op de grootschaligheid ervan en dat de industriële omvang van de aanvraag niet op redelijke wijze kan worden betwist.

12. In haar laatste memorie stelt de verzoekende partij dat het verzoekschrift duidelijk is verdeeld in drie onderdelen en dat zij in het derde onderdeel tracht aan te tonen dat zelfs indien zou worden aangenomen dat de door de verwerende partij gebruikte stijlformule een afdoende motivering is, zij dient te leiden tot de onwettigheid van het bestreden besluit, omdat zij inhoudelijk niet correct is. Zij doet gelden dat de toetsing aan de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften inhoudt dat bij de behandeling van de vergunningsaanvraag zowel de verenigbaarheid met de bestemmingsvoorschriften als de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening, die ruimer is dan een loutere toetsing aan de afstandsregels van artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit, onderzocht moeten worden en dat zelfs indien voormelde afstandsregels niet van toepassing zouden zijn, daaruit niet kan worden afgeleid dat de aanvraag ook verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Zij meent dan ook nog voldoende belang te hebben bij de vernietiging van het bestreden besluit omwille van de schending van de formele motiveringsplicht, aangezien de verwerende partij na een eventuele vernietiging haar besluit in zijn geheel opnieuw zal moeten onderzoeken, met inbegrip van een

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening. De verzoekende partij merkt daarbij nog op dat het enkel aan de verwerende partij toekomt de ontbrekende beoordeling te maken en dat daarover vooraf geen uitspraak kan worden gedaan. Inzake het industrieel karakter van het bedrijf ten slotte, betoogt de verzoekende partij dat, in tegenstelling tot het aantal voltijds equivalent (VTE) gekoppeld aan de aard van de bezigheden, het aantal tewerkgestelde werknemers geen relevante beoordelingsgrond is voor het niveau van mechanisering van een bedrijf en dat men zich bovendien louter baseert op beweringen van de vergunningsaanvrager die niet met concrete elementen worden gestaafd.

Beoordeling

13. De overheid die moet beslissen over een milieuvergunningsaanvraag is verplicht om de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen en dient na te gaan of de inrichting verenigbaar is met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn. Uit deze bepalingen volgt dat enkel met de in het bestreden besluit zelf vermelde redengeving rekening kan worden gehouden en dat die motivering afdoende dient te zijn. De verwerende partij en de tussenkomende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig verwijzen naar de motivering van de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 18 maart 2010 inzake de stedenbouwkundige vergunning van de betrokken inrichting.

14. Met betrekking tot de verenigbaarheid van de inrichting met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften wordt in het bestreden besluit het volgende overwogen :

"Gelet op de ligging van de inrichting in agrarisch gebied volgens het gewestplan 'Sint-Niklaas-Lokeren', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978;

Overwegende dat de exploitatie van de inrichting vanuit stedenbouwkundig en ruimtelijk oogpunt verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften".

Deze overwegingen zijn wegens hun vaagheid en algemeenheid geen afdoende motieven van het bestreden besluit. De afwezigheid van enige verduidelijking klemmt des te meer omdat de verzoekende partij in een toelichting bij haar beroepschrift van 18 juni 2009 uitdrukkelijk de schending van de afstandsregels bepaald bij artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit aanvoert en omdat zowel de afdeling Stedenbouwkundig Beleid & Onroerend Erfgoedbeleid als de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie andersluidende adviezen hebben verleend.

15. Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde materiële schending van de afstandsregels voorzien in artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit, doet zij in haar laatste memorie terecht gelden dat een beoordeling van de verenigbaarheid van de vergunningsaanvraag met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften in de eerste plaats toekomt aan de verwerende partij en verder reikt dan het al dan niet toepasselijk zijn van die afstandsregels.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 mei 2010 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 19 maart 2009, houdende het verlenen aan Geert De Breuck, Cindy Maes en Dirk Willaert van de milieuvergunning voor het exploiteren van een glastuinbouwbedrijf bestemd voor tomatenteelt, gelegen aan de Hogewatergangweg te Sint-Gillis-Waas, gedeeltelijk gegrond worden verklaard.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 375 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin